

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Ing.J.H.**, bytem v ., G.S. 1720, zastoupeného Mgr.Janou Gavlasovou, advokátkou, se sídlem v Hotivicích, Západní 449, Chýně, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 21.8.2012, č.j.: PR/OKC/3/91/2012, sp.zn.S-MHMP 1024853/2012

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21.8.2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí povinného subjektu – Úřadu městské části Praha 6 ze dne 24.7.2012, č.j.: MCP6 058071/2012, o odmítnutí části žádosti žadatele o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), podané žalobcem dne 18.7.2012.

Žalobce v podané žalobě namítl, že ve věci rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací ze dne 18.7.2012 podal žalobce odvolání kvůli třetímu bodu žádosti, kdy mu nebyla poskytnuta konkrétní výše odsouhlasených odměn, přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 ve vztahu k usnesení č. 1551/12 ze dne 28.6.2012. Úřad městské části Praha 6 uvedl, že požadované informace neposkytne z důvodu upřednostnění práva na soukromí před právem na informace.

Žalovaný Magistrát hlavního města Prahy rozhodl o podaném odvolání po překročení zákonem stanovené patnáctidenní lhůty, odvolání posoudil jako přípustné, avšak nikoli jako

důvodné. Podle názoru žalovaného se povinný subjekt dostatečně vypořádal s důvody částečného neposkytnutí informace.

Žalobce v podané žalobě namítl, že podle jeho názoru nevznikly důvody pro odmítnutí třetího bodu žádosti a požadovaná informace měla být poskytnuta. Problematiku poskytování informací o odměnách již řešil v nedávné době Městský soud v Praze a odkazoval rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž podle této judikatury měly být informace o odměnách v případě žalobcovy žádosti poskytnuty. Zákon č. 106/1999 Sb. v ustanovení § 8b odst.3 přímo stanovil, že informace o veřejných prostředcích lze poskytnout, nejedná se o porušení zákona na ochranu osobních údajů ani o nepřiměřený zásah do soukromí osob, jak je uvedeno v rozhodnutí správních úřadů obou stupňů. Žalobce proto v podané žalobě uzavřel, že mu bylo upřeno zákonné právo na informace a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že podle jeho názoru nebyla splněna základní podmínka pro podání správní žaloby, tedy že žalobce byl zkrácen na svých právech úkonem a rozhodnutím správního úřadu, kterým se zakládají, mění, ruší či závazně určují jeho práva. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno deklaratorní rozhodnutí potvrzující právní stav, nastalý nikoliv z úvahy povinného subjektu ani žalovaného, ale nastalý ze zákona. Není rovněž zřejmé, jaká práva žalobce měla být vydaným rozhodnutím zkrácena natolik, že by to způsobilo nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný má za to, že zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje ustanovení, která by povinnému subjektu ukládala povinnost poskytovat údaje o plněních, poskytnutých zaměstnancům veřejné správy. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž v odůvodněných případech je možný odchylný výklad, přičemž je třeba provést tzv. test proporcionality. V posuzovaném případě povinný subjekt tento test provedl a jeho výsledkem je, že v daném případě převažuje právo na ochranu soukromí nad právem na informace.

K jednotlivým v žalobě uplatněným námitkám žalovaný uvedl, že lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání podle zákona č. 106/1999 Sb. je lhůtou pořádkovou a její porušení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Navíc údaje tvrzené žalobcem v podané žalobě napadené rozhodnutí neobsahuje, neboť je datováno dnem 21.8.2012, avšak podle údajů žalovaného bylo vypraveno dne 22.8.2012.

Podle názoru žalovaného je právo na ochranu osobnosti právem základním, zatímco právo na informace je právem politickým. Základní práva jsou politickým právům nadřazena a v případě, že dojde ke kolizi těchto okruhů práv, mají základní práva prioritu před právy politickými. Je-li možné na základě speciální zákonné úpravy prolomení ochrany základních práv ve prospěch práv politických, je třeba vždy postupovat s nejvyšší mírou obezřetnosti a prolamující právní normy aplikovat spíše restriktivně. V dané případě je právo na informace využíváno v rozporu s deklarovaným účelem k nátlaku, zaměřenému do osobní sféry zaměstnanců úřadu, s jasným úmyslem působit a ovlivňovat jejich postup v rámci činnosti úřadu. Podle názoru žalovaného je v dané věci třeba akcentovat ustanovení článku IV odst. 4 Listiny základních práv a svobod a ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro která byla stanovena. Žalovaný rovněž upozornil na judikaturu Evropského soudního dvora (ESD), který akcentoval jako prioritní ochranu soukromí a v tomto smyslu je vadné a kritizované ustanovení § 8b zákona

č.106/1999 Sb. v rozporu nejen s Listinou základních práv a svobod, ale i s judikaturou Evropského soudního dvora.

Podle názoru žalovaného je odměna poskytována za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu. Účelem této nenárokové složky platu je tedy bezpochyby motivace zaměstnanců k dosahování nadstandardních pracovních výsledků. Pokud by zaměstnanec věděl, že je přípustné zveřejnění výše částky jemu poskytnutých odměn a že by mohl být vystaven tlaku ze strany veřejnosti obhajovat každou odměnu, která mu byla vyplacena, oprávněnost a přiměřenost její výše, byla by jistě tato motivace narušena a snížena. Zaměstnanec by mohl dojít k úvaze, zda skutečnost, že bude čelit tomuto tlaku, mu stojí za to dále podávat nadstandardní výkony, či zda se mu spíše vyplatí pracovat standardně s tím, že do jeho soukromí nebude zasahováno a toto bude uchráněno. Takový postup zjevně není v zájmu veřejnosti, neboť negativní ekonomický dopad by převážil nad tím, že byly poskytnuty takové informace a právo na informace ze strany veřejnosti bylo dodrženo. Po posouzení všech těchto skutečností a dopadu poskytnutí či neposkytnutí požadované informace lze dojít k závěru, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených za roky 2008 - 2011 u dotčených osob není schopno dosáhnout zamýšleného cíle kontroly nad vynakládáním veřejných prostředků, ale znamenalo by nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Žalovaný poukázal na to, že odvolacímu orgánu podle ustanovení § 89 odst.2 správního řádu vyplývá povinnost přezkoumávat odvoláním napadené rozhodnutí na základě rozsahu odvolání. Žalobce však v dané věci podal odvolání, které v zásadě neobsahovalo žádné relevantní důvody, pro které by byl žalovaný odvolací správní úřad rozhodnutí povinného subjektu povinen zrušit a odvolání vyhovět. Z tohoto důvodu žalovaný i nadále zastává názor, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a je věcně správné.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu repliku, v níž setrval na své dosavadní argumentaci a poukázal na to, že žalovaný se zjevně patřičně neseznámil ani s žalobou, ani s odvoláním, přičemž podle jeho názoru je nutno mít na zřeteli, že osoby, které pracují ve veřejné správě, jsou zcela logicky vystaveny větší míře nejen kritiky, ale především veřejné kontroly, neboť se jedná o osoby, které jsou bez výjimky odměňovány z veřejných prostředků a o osoby, které mají svým rozhodováním a svou činností možnost zasáhnout do práv a povinností občanů této země. To na ně klade větší míru odpovědnosti, větší a rozsáhlejší povinnost se zodpovídat a strpět kontrolu ze strany veřejnosti. Žalobce je přesvědčen o tom, že má právo požadovat informace o odměnách takových zaměstnanců, obzvlášť pokud jeho požadavek je odůvodněn hrubými a opakovanými chybami a nedostatky v práci takových pracovníků.

Pokud žalovaný odkázal na judikaturu Evropského soudního dvora, jsou jím uváděné příklady zcela odlišné a nejsou v případě předmětného řízení použitelné, neboť se týkají zveřejňování citlivých informací fyzických osob, nikoli však za podmínek, které jsou dány v předmětné věci.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 13.2.2014 zástupkyně žalobce odkázala na obsah písemného vyhotovení podané žaloby a na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na odůvodnění rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5As 57/2010-79. Poukázala zejména na skutečnost, že v nyní posuzovaném případě vůbec nebylo třeba provést

test proporcionality a žalovaný jej navíc neprovedl správně, když se nezabýval tvrzeným důvodem podané žádosti, tj. nekvalitní prací pracovníků úřadu. Podle názoru žalobce bylo na místě žádosti o poskytnutí informací v úplném rozsahu vyhovět.

Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání soudu odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah vyjádření k podané žalobě, kterou označil nedůvodnou s tím, že tvrzení žalobce, že nejde o způsob nátlaku na pracovníky úřadu není důvodné, na poskytnutí informací v rozsahu, v jakém byla žádost žalobce odmítnuta, není žádný veřejný zájem a poukázal rovněž na řádně a podrobně odůvodněné výsledky provedeného testu proporcionality. Zároveň připomněl, že poskytnutí informací vedlo v obdobném řízení, týkajícího se Vrchního státního zastupitelství v Praze, až k uložení sankce Úřadem pro ochranu osobních údajů.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti :

Žádostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím ze dne 18.7.2012 požadoval žalobce od Úřadu městské části Praha 6 poskytnutí přehledu konkrétních mimořádných úkolů podle usnesení rady městské části Praha 6 č. 1551/12, poskytnutí celkové výše odměn, poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům, poskytnutí vyhodnocení splněných úkolů, které je uvedeno v tomto usnesení, poskytnutí informace o tom, zda a jakým způsobem byla rada městské části Praha 6 informována o opakovaném zjištění porušování zákonů, poskytnutí informace o tom, zda a jakým způsobem byla rada městské části Praha 6 informována o tom, že z Úřadu městské části byly opakovaně odesílány písemnosti s nadměrným výskytem chyb, zdůvodnění proč Úřad městské části Praha 6 v zákonné lhůtě nezveřejnil poskytnutou informaci o předchozím odměňování, poskytnutí přehledu pracovníků odpovědných za zveřejňování již poskytnutých informací a poskytnutí celkové výše prostředků, která je v roce 2012 určena na odměny pro pracovníky Úřadu městské části Praha 6.

Rozhodnutím ze dne 24.7.2012, č.j.: MCP6 058071/2012, Úřad městské části Praha 6 rozhodl o odmítnutí části žádosti o informace, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žádosti pod bodem 1 a 2 se vyhovuje a informace se poskytne, k žádosti uvedené pod bodem 3, tj. poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 ve vztahu k usnesení č. 1551/12 ze dne 28.6.2012 se nevyhovuje a tato informace se neposkytne. Z odůvodnění této části rozhodnutí vyplývá, že povinný subjekt hodnotil právo na ochranu soukromí výše než právo na informace, přičemž po provedeném testu proporcionality dospěl povinný subjekt k závěru, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených podle uvedeného usnesení rady městské části u dotčených osob není schopno dosáhnout zamýšleného cíle kontroly vynakládání veřejných prostředků a naopak by znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 1.8.2012 včasné odvolání, v němž namítl, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nebylo třeba test proporcionality vůbec provádět, dále že rozhodnutí nezohledňuje postavení osob vůči nimž žádost směřuje, ani rozdíly mezi jednotlivými vedoucími pracovníky a naopak zohledňuje ochranu osobních údajů, přestože zákon o svobodném přístupu k informacím ukládá povinnému subjektu povinnost osobní údaje poskytnout.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21.8.2012, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu ze dne 24.7.2012 potvrdil se závěrem, že veřejnost má právo na informace o nakládání s veřejnými prostředky i v oblasti výdajů na zaměstnance, avšak i toto právo musí mít hranice, a pokud by jeho uplatnění znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob, které je zakotveno také v Listině základních práv a svobod, je nutné dát přednost ochraně toho práva, jak to učinil povinný subjekt v konkrétním případě, neboť se v testu proporcionality ukázalo jako silnější.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.r.s.). Při svém posouzení soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále též InfZ) informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle ustanovení § 8b InfZ, ve znění do 31.3.2012 povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Ustanovení § 8b odst.2 InfZ, ve znění do 31.3.2012 ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podle článku 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Podle článku 17 odst.1 Listiny základních práv a svobod svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Podle článku 17 odst.5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Soud věc posoudil takto:

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odst.1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odst.1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

V nyní posuzované věci nevyvstal výslovně mezi účastníky řízení spor, zda je Úřad vlády České republiky povinným subjektem, konkrétně veřejnou institucí ve smyslu posledně citovaného ustanovení a je tedy žalobci povinna poskytnout požadované informace.

Jádrem sporu v dané věci je, zda za příjemce veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b InfZ je možno považovat zaměstnance veřejné správy, respektive zda je možno poskytnout informaci o jeho platu, aniž by se jednalo o konflikt s právem na ochranu soukromí, respektive v konkrétní podobě se zákonem na ochranu osobních údajů.

K dané problematice se ve svém rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5As 57/2010-79, dostupném na www.nssoud.cz, vyjádřil Nejvyšší správní soud, když mj. uvedl: „Podle ustanovení § 8b odst.1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v ustanovení § 8b odst.3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Podle ustanovení § 8b odst.2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. (...) Tato „výluka z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ustanovení § 8b odst.2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území. Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v ustanovení § 8b odst.1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle ustanovení § 8b odst.1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu ustanovení § 8b odst.1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“. Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu ustanovení § 8b odst.1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ustanovení

§ 8b odst.3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v ustanovení § 8b odst.3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. (...) Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když článek 10 odst.3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, t.j. o poskytnutí oprávněné.“

Ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku provedl výklad pojmu „příjemce veřejných prostředků“ a s ohledem na výluky z výluky v ustanovení § 8b odst.2 InfZ dospěl k závěru, že „příjemcem veřejných prostředků“ je jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanci veřejné správy je nepochybně vyplácen plat z veřejných prostředků, nadto je jeho plat určován na základě platových výměrů, které v zásadě odráží dosažené vzdělání, platovou třídu a délku praxe, jedná se tedy o informaci do určité míry odvoditelnou z obecných právních předpisů. Následně Nejvyšší správní soud učinil závěr, že stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí oprávněné. Vzhledem k tomuto závěru Nejvyšší správní soud střet dvou ústavně chráněných práv – práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů – více neřešil, neboť se tato otázka právě vzhledem k závěru, že jde o oprávněné poskytnutí osobních údajů, stala bezpředmětnou.

V případech, kdy je požadovanou informací údaj o výši poskytnuté odměny či prostředku z veřejného rozpočtu, je však třeba přistoupit k testu proporcionality a posoudit, zda se poskytnutí základních osobních údajů vymezených v ustanovení § 8b odst.3 zákona o svobodném přístupu k informacím nedostane do kolize s právem na ochranu osobních údajů dotčeného subjektu. Požaduje-li žadatel informaci o výši poskytnuté odměny, nežádá pouze informaci o částce vydané povinným subjektem z veřejných prostředků, ale současně žádá i další údaje soukromého charakteru konkrétní osoby – příjemce takového prostředku. Povinný subjekt by proto měl být povinen poskytnout informaci o konkrétní výši vydaných veřejných prostředků (platu, odměny) teprve po posouzení střetu práva na informace a práva na ochranu osobních údajů, a to při zohlednění konkrétních souvislostí daného případu.

Skutečnost, že ustanovení § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím obsahuje „plošnou“ výjimku z poskytování údajů o příjemcích veřejných prostředků, neznamená, že povinnost poskytovat údaje o příjemcích ostatních veřejných prostředků je v ostatních případech absolutní. Ani znění ustanovení § 8b odst.1 téhož zákona není schopné bez dalšího zcela popřít právo příjemců veřejných prostředků na ochranu soukromí podle ustanovení § 8a citovaného zákona, respektive článku 10 odst.3 Listiny základních práv a svobod. Jinými slovy řečeno, ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nelze bez dalšího považovat za speciální ustanovení, které vylučuje aplikaci ustanovení § 8a téhož zákona.

Podstatou poskytování základních osobních údajů o příjemcích veřejných prostředků by neměl být *de facto* ničím nekontrolovatelný a žádnými pravidly neomezený přístup k údajům o výši a podmínkách poskytování veřejných prostředků a k dalším základním osobním údajům dotčených subjektů, kterými jsou ve smyslu rozhodnutí sp.zn. 5As 57/2010 jak zaměstnanci veřejné správy, tak i osoby stojící mimo zaměstnanecký, služební či obdobný poměr (tj. adresáti různých dotací, subvencí a veřejných zakázek, smluvní strany při uzavření veřejnoprávních či jiných smluv povinným subjektem). Lze mít pochybnosti o tom, zda paušální poskytování informací o odměňování kteréhokoliv zaměstnance veřejné správy (tj. údaje o měsíčním platu, osobním ohodnocení, příplatcích za vedení, mimořádných odměnách aj.) ve všech situacích naplňuje veřejný zájem na informovanosti o využívání veřejných prostředků. Poskytování informací o poskytnutých odměnách (ale i dalších základních osobních údajů) by mělo zásadně sloužit veřejnému zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. Jistě i v těchto případech by však měl být chráněn obecný princip zákazu zneužití práva. Tomu by mělo zabránit právě provádění testu proporcionality, tedy zkoumání váhy práva žadatele na informace a práva jiné osoby na ochranu soukromí v každém jednotlivém případě. Přezkoumatelné a přesvědčivé rozhodnutí by proto mělo obsahovat úvahy, proč povinný subjekt upřednostnil jedno ze shora uvedených ústavně zaručených práv před druhým, a proč tedy s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti věci poskytl, nebo naopak odmítl sdělit požadované informace (z odůvodnění usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2013, č.j.8As 55/2012-23, www.nssoud.cz).

Městský soud v Praze při úvaze o důvodnosti žalobních námitek přihlédl zejména ke skutečnosti, v jakém postavení byly subjekty, ve vztahu k nimž byly informace o poskytnutých a vyplacených odměnách konkrétně vyžadovány. Soud si je vědom širokého pojetí pojmu „informace“ i stávající výše citované judikatury správních soudů v této oblasti, má však za to, že je zároveň třeba zohledňovat konkrétní skutečnosti jednotlivého případu žádosti o poskytnutí informace. V nyní posuzovaném případě – měla-li být sporná informace poskytnuta, Městský soud v Praze s přihlédnutím k tomu, že žalobce požaduje informace o platových poměrech úředníků, kteří nejsou veřejně známými osobami, jinak řečeno řadových zaměstnanců Úřadu městské části, tedy úředníků na nejnižší úrovni státní správy – má za to, že povinný subjekt, respektive žalovaný odvolací správní úřad správně a důvodně posuzoval otázku, zda tím, že by požadované informace byly poskytnuty, není zasaženo do jiných práv, která jsou obdobným způsobem obecně závaznými právními předpisy chráněna, zejména pak práva na ochranu osobních údajů a práva na soukromí konkrétních fyzických osob a provedl výše uvedený tzv.test proporcionality.

Posouzení této otázky je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsaženo. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový

stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Městský soud v Praze shledal úvahu žalovaného odvolacího správního úřadu dostatečnou, logickou a mající oporu v konkrétních údajích, proto dospěl k závěru, že částečné odmítnutí požadované informace není v posuzované věci v rozporu se zákonem. V uvedených skutečnostech proto shledal soud závěr o tom, že žalobní námitky nejsou v nyní posuzované věci důvodné a soud nezjistil ani žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadených rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloby nebyly podány důvodně a proto je postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodné zamítl.

Soud neshledal důvody pro provedení žalobcem navrhovaných důkazů v podobě listin, předložených při ústním jednání, jimiž zástupkyně žalobce hodlala prokazovat důvodnost podané žádosti o poskytnutí informací. Soud přihlédl ke skutečnosti, že otázka důvodnosti či důvodů, proč žadatel o konkrétní informaci povinný subjekt žádá, je otázkou z pohledu zákona č. 106/1999 Sb. zcela nerozhodnou, když tento zákon podání žádosti a postup povinného subjektu při vyřizování této žádosti na důvody podání žádosti nikterak neváže a žádost bez uvedení důvodů musí být posuzována z pohledu zákonem stanovených podmínek pro poskytnutí informací. Z těchto důvodů soud návrh na doplnění dokazování podle ustanovení § 52 odstavec 1 s.ř.s. zamítl jako nedůvodný.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13.února 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu